

EN EL COR DE LA CIRERA

Això que us explicaré va passar en un lloc tan llunyà i fa tant de temps que ja gairebé ni me'n recordo, però bé, us ho contaré tant bé com jo podré.

En un camp, hi havia un cirerer. Tenia unes branques fosques i unes fulles d'un color verd lluent que atrapaven la mirada. Tot el cirerer estava guarnit de cireres de color vermell intens i brillant que guardaven un petit tresor al seu interior: un pinyol! Tots els pinyols dormien còmodament al cor del seu fruit.

Bé, tots, tots...no! N'hi havia un que estava molt inquiet. Això de sentir-se tancat no li agradava gens ni mica i quan es sentia massa estressat no se li acudia res més que colpejar al seu embolcall: ara una bufetada, ara una puntada de peu, ara una plantofada... Era un pesat!

Un dia que el sol picava amb força el petit pinyol es mostrava molt nerviós i xerraire i va començar a parlar amb les fulles, amb el tronc, fins i tot va fer petar la xerrada amb una de les arrels. No callava ni davall de l'aigua.

De sobte alguna cosa va paraitzar tots els fruits. Tots van quedar petrificats. Fins i tot, de l'ensurt, una cirera va despenjar-se de la seva rama i va caure al buit. El nostre petit i inquiet pinyol no sabia què passava. Per quina raó aquell silenci i aquella quietud?

L'os de la cirera va mirar a la dreta, va mirar a l'esquerra, cap a baix, cap a dalt i... La seva mirada es va quedar clavada en els ulls d'una au negra, amb bec punxegut i cua curta: un estornell!

L'ocell va anar directe al gra, va obrir el seu bec esmolat i es va empassar una cirera. Endevineu quina era? Doncs efectivament, era la cirera que contenia el nostre amic, el pinyol més inquiet de tots.

Sense perdre el temps, l'ocell va enlairar el vol i el pinyol es va acomiadar dels seus germans, germanes i de l'arbre que havia estat la seva llar durant tants anys.

Van passar per damunt de conreus carregats de fruites, prats plens de flors, ciutats grans i pobles acollidors.

Van parar en un petit camp amb oliveres plenes de vida. Però malauradament per l'estornell, sense cap oliva. L'estornell, va parar en un petit oliver i es va endinsar entre les branques cercant algun fruit.

Va trobar una petita oliva ben eixerida (i una mica arrugada, tot s'ha de dir) que no va voler caure de l'arbre quan era el seu temps. Per l'ocell, aquella petita oliva va ser un perfecte àpat per concloure el dia.

L'oliva contenia un pinyol amable, intel·ligent i plàcid. Podríem dir que era el contrari del nostre amic, l'os de la cirera.

La parelleta de pinyols viatjava per damunt de la comarca de les Garrigues mentre recorrien un llarg camí per l'interior dels intestins de l'au salvatge.

L'ocell va elevar-se per damunt dels núvols i va volar una estona il·luminat per la llum de la lluna i les estrelles.

Quan ja havien recorregut uns quants quilòmetres, l'ocell va baixar en picat, travessant uns núvols que semblaven de cotó fluix.

De sobte es van trobar en un lloc diferent que els pinyols no havien vist mai.

-Quina piscina més immensa!- va dir el pinyol de cirera.

-No és una piscina, és el mar! M'ho va explicar una de les fulles del meu arbre- li va contestar el pinyol d'oliva.

L'au, es veia reflectida en l'aigua cristal·lina del mar.

En aquell moment, els pinyols van arribar al final d'un llarg tub al interior de l'ocell i...aaaaaaaaaaaaah, xof!

L'ocell els va expulsar del seu cos mitjançant una pasta fosca com el carbó.

Havien caigut dins del mar!

Van veure peixos que nedaven en grup, una criatura amb vuit tentacles, una espècie de plantes que creixien al mar (o això els hi va semblar a ells) i moltes més coses al·lucinants .

Era fantàstic i preciós.

Estaven tant cansats que es van adormir al fons del mar mediterrani. Van acomodar el seu cap en una petita esponja que els feia de coixí i van aclucar els ulls.

L'endemà al matí quan es van despertar, van notar que l'aire fresc del mar que els acariciava la cara.

Van obrir els ulls i ja no estaven al fons marí. Reposaven en un petita illa al mig del mar.

La parella de pinyols es van endur una enorme sorpresa! Els dos havien arrelat al terra d'aquella desconeguda illa.

Van passar el anys i els pinyols havien passat de ser simplement pinyols a un cirerer i un oliver. Amb grans troncs i branques i unes frondoses fulles.

A l'hivern veureu l'olivera carregada de grans olives i a la primavera el cirerer de precioses cireres.

Si passeu per una illa al mig del mar i veieu dos arbres, un al costat de l'altre, estareu a l'illa de l'oliver i el cirerer. I de ben segur que si us pareu a escoltar-los us explicaran la història que jo us he contat i que ara s'ha acabat.

Asier